

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ Η ΑΣΥΣΤΑΤΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Το Μακεδονικό Ζήτημα είναι μέρος του Ανατολικού Ζητήματος αλλά και του Βαλκανικού και δημιουργήθηκε στο β' μισό του 19^{ου} αιώνα (1850 - 1900) από την προσπάθεια της Γιουγκοσλαβίας και της Βουλγαρίας, να προσεταιριστούν τους λαούς της Μακεδονίας, που αποτελούνταν τότε από Έλληνες (ελληνόφωνους, σλαβόφωνους, βλαχόφωνους, αλβανόφωνους), Βουλγάρους, Σέρβους, Αλβανούς, λίγους Ρουμάνους, πολλούς Τούρκους και μερικούς Εβραίους. Οι εθνικιστικές αυτές διαμάχες κράτησαν από το 1870 ως το 1918. Το Μακεδονικό σχετίζεται βέβαια με τον πανσλαβισμό, που εμφανίζεται το 17^ο αιώνα από τη Ρωσία, αλλά στους νεότερους χρόνους αναζωπυρώνεται από τους φανατικούς εθνικιστές Βουλγάρους με την οργάνωση επαναστατικών ομάδων (κομιτατζήδων) στα 1890 με σκοπό τον εκβουλαρισμό ολόκληρης της Μακεδονίας. Συγκεκριμένα στα 1893 ιδρύεται από τους Βουλγάρους στη Θεσσαλονίκη η ΕΜΕΟ (Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση) με σκοπό την ένωση των πληθυσμών της Μακεδονίας και της Θράκης, την ανεξαρτητοποίησή τους από την Τουρκία και την προσάρτησή τους αργότερα στη Βουλγαρία.

Ας δούμε τι κάνουν οι Έλληνες. Στα 1894 ιδρύουν στην Αθήνα την Εθνική Εταιρεία και από το 1900 οι ίδιοι οι Μακεδόνες οργανώνουν συστηματικά την άμυνα της Μακεδονίας με ενισχύσεις εθελοντικών ανταρτικών σωμάτων και με αποστολές όπλων από την ελεύθερη Ελλάδα. Από την άνοιξη του 1904 μπαίνουν ενεργά πλέον στον αγώνα για την αντιμετώπιση των Βουλγάρων κομιτατζήδων και οι Έλληνες με την αποστολή Ελλήνων αξιωματικών στη Μακεδονία με επικεφαλής τον Παύλο Μελά και τη συνεργασία των ίδιων των Μακεδόνων. Έτσι, αρχίζει ο γνωστός Μακεδονικός αγώνας, που κράτησε ως τα 1908 και στοίχισε 2.500 νεκρούς. Αυτή είναι η α' φάση του Μακεδονικού Ζητήματος. Από το 1934 όμως παίρνει ενεργό μέρος στο Μακεδονικό και η ΕΣΣΔ, που βαφτίζει αυθαίρετα το λαό της Μακεδονίας σε «μακεδονική εθνότητα».

Στην περίοδο της Κατοχής (1941-1944) παίρνει από τους Βουλγάρους τη σκυτάλη της αυτονομής της Μακεδονίας και της προσάρτησής της στη Βουλγαρία η Γιουγκοσλαβία με τον Τίτο, που αγωνίζεται με κάθε μέσο να προσαρτήσσει ολόκληρη τη Μακεδονία στη Γιουγκοσλαβία. Κατά την περίοδο αυτή φούντωσε το Μακεδονικό Ζήτημα και στην Ελλάδα. Και σ' αυτό συνέβαλε και η βίαιη πολιτική εξελληνισμού των Σλαβόφωνων από τη Δικτατορία του Μεταξά (1936-1941). Τους απαγόρευσε να μιλούν τη γλώσσα τους και έστειλε πολλούς σε εξορία, παρ' όλο που είχαν ελληνική εθνική συνείδηση. Αλλά και η Γιουγκοσλαβία αρνήθηκε να αναγνωρίσει ως βουλγαρική μειονότητα τους Βουλγάρους των Σκοπίων. Επίσης χιλιάδες Σέρβους τους εγκατέστησε στα Σκόπια και όσοι Σκοπιανοί δρούσαν φανερά ως βουλγαρόφιλοι τους εξόρισε στη Βουλγαρία ή τους φυλάκισε.

Ας έχουμε υπόψη μας ότι ως τα τέλη του 19^{ου} αιώνα και ακόμη ως τα 1912 - 13 στη Βαλκανική κυριαρχούσε η ελληνική εκπαίδευση, που συντονιζόταν από το ελληνικό πολιτιστικό ιδιωτικό Σωματείο της Κωνσταντινούπολης, το «Σύλλογο προς διάδοσιν των ελληνικών Γραμμάτων». Δηλαδή οι λαοί της Βαλκανικής, όσοι είχαν την οικονομική δυνατότητα, έστελναν τα παιδιά τους σε ελληνικά σχολεία και καμάρωναν γι' αυτό. Γενικά οι Έλληνες τουλάχιστο στα αστικά κέντρα υπερείχαν όχι μόνο στην εκπαίδευση αλλά και στην οικονομία. Παράλληλα όμως στα τέλη του 19^{ου} αιώνα έχουμε ποικίλες εθνικές δράσεις (ελληνική, βουλγαρική, σλαβική, ρουμανική και πολύ αργότερα και αλβανική), αλλά κυριαρχούσαν η ελληνική και βουλγαρική. Το α' βουλγαρικό σχολείο ιδρύθηκε στα 1835 στο Γκράμποβο. Ως τότε, αλλά και αργότερα ως τα τέλη του 19^{ου} αιώνα, τα παιδιά των Βουλγάρων, αλλά και των άλλων βαλκανικών λαών φοιτούσαν σε ελληνικά σχολεία παρά το κήρυγμα του Βούλγαρου μοναχού Παϊσίου της Μονής Χιλανδαρίου του Αγίου Όρους προς τους Βουλγάρους στα 1762, που προέτρεπε τους Βουλγάρους να μη στέλνουν τα παιδιά τους σε ελληνικά σχολεία.

ΠΩΣ ΠΡΟΗΛΘΕ Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΣΜΟΥ;

Από τον ελληνο-βουλγαρο-σερβικό ανταγωνισμό στη Μακεδονία και τη διαιώνιση της τουρκικής κυριαρχίας σ' αυτήν προήλθε αρχικά η ιδέα του σλαβομακεδονισμού. Μια μικρή ομάδα σλαβόφωνων διανοούμενων με σπουδαιότερο το Μισίρκοφ, (που αρχικά είχαν φοιτήσει σε βουλγαρικά σχολεία και αργότερα σε σερβικά), προσπάθησαν, αλλά χωρίς επιτυχία να δημιουργήσουν το σλαβομακεδονικό έθνος στη νότια Βαλκανική. Οι σλαβόφωνοι της Μακεδονίας ως τις δύο πρώτες δεκαετίες του 20^{ου} αιώνα αυτοπροσδιορίζονταν είτε ως Βούλγαροι είτε ως Σέρβοι είτε ως Έλληνες και δεν υπήρχε πολιτική δύναμη για την προώθηση της ιδέας του σλαβομακεδονισμού. Και η πολιτική αυτή δύναμη, που ανέλαβε την υιοθέτηση και την προώθηση της ιδέας του σλαβομακεδονισμού, ήταν η Γ' Κομμουνιστική Διεθνής στα 1924, που αποδέχτηκε την ύπαρξη «μακεδονικού έθνους».

Στο σημείο αυτό επιβάλλεται να διευκρινίσουμε ότι κατά την περίοδο του Μακεδονικού αγώνα 1904-1908, αλλά και νωρίτερα, οι Σκοπιανοί είναι εντελώς άγνωστοι ως Μακεδόνες και στην περιοχή τους ανταγωνίζονταν μόνο Έλληνες και Βούλγαροι. Μάλιστα οι τελευταίοι βοηθιούνται και από τους Τούρκους. Ως τα 1914 η περιοχή τους ονομαζόταν Επαρχία των Σκοπιών και αργότερα ως τα 1944 Βαρντάρσκα (Βαρδαρία). Με την ονομασία αυτή αναφέρεται και σε γραμματόσημο της Γιουγκοσλαβίας του 1940. Κατά τη χάραξη των συνόρων των βαλκανικών κρατών δυστυχώς έγινε μεγάλη αδικία σε βάρος της Ελλάδας και έμειναν έξω από αυτήν οι ελληνικότερες Επαρχίες του Μοναστηρίου (Βιτολιών), της Πελαγονίας (μεταξύ Μοναστηρίου και Γευγελής), της Γευγελής και της Στρώμνιτσας, που προσαρτήθηκαν στη Γιουγκοσλαβία και αργότερα (1944) στα Σκόπια.

Για την ελληνική Μακεδονία δε δημιουργήθηκε πρόβλημα, γιατί με την ανταλλαγή των πληθυσμών στη δεκαετία του 1920 ανάμεσα στην Ελλάδα, τη Βουλγαρία και τη Σερβία οι Βούλγαροι είχαν φύγει από τη Μακεδονία. Δημιουργήθηκε όμως πρόβλημα σοβαρό με τους Σλαβόφωνους στο γιουγκοσλαβικό τμήμα της Μακεδονίας. Στη 10ετία του 1930 ο βίαιος εκσερβισμός των βουλγαρόφωνων της Γιουγκοσλαβίας δεν επέφερε τα ποθητά αποτελέσματα. Ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού της έτρεφε βουλγαρικά εθνικά αισθήματα, ένα άλλο είχε ρευστή εθνική συνείδηση και υπήρχαν και μερικοί φιλοσερβικοί εθνικοί πυρήνες. Γενικά δηλαδή στο σημερινό σκοπιανό τμήμα της πρώην Γιουγκοσλαβίας κυριαρχούσε η βουλγαρική εθνική συνείδηση. Οι Σλαβόφωνοι της Ελληνικής Μακεδονίας κατά την Κατοχή (1941-1944) χωρίζονταν σε 3 κατηγορίες: Στους Γραικομάνους με ελληνική εθνική συνείδηση, που αποτελούσαν στην πλειονότητα, τους Βουλγαρομακεδόνες με βουλγαρική εθνική συνείδηση, οι οποίοι συνεργάστηκαν με τη φασιστική βουλγαρική οργάνωση ΟΧΡΑΝΑ, και

στους Σλαβομακεδόνες με σοβαρή επιρροή από τους αριστερούς Σλαβόφωνους.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΠΛΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Κατά την περίοδο της τριπλής Κατοχής στην Ελλάδα το καζάνι των εθνικών διενέξεων και προπαγανδών στο σημερινό κράτος των Σκοπίων έβραζε, ιδιαίτερα ανάμεσα στους Σέρβους και στους Βουλγάρους. Και τη λύση για το πρόβλημα αυτό την έδωσε το Κ.Κ. των Σκοπίων, που ιδρύθηκε στα 1943 ως τμήμα του Κ.Κ. της Γιουγκοσλαβίας, το οποίο επιδίωκε μια αυτόνομη Μακεδονία, αλλά υπό την κηδεμονία της Γιουγκοσλαβίας. Και την ευκαιρία αυτή την εκμεταλλεύτηκε ο Κροάτης Τίτο, που δε συμπαθούσε καθόλου τους Σέρβους και ίδρυσε ως χωριστό κράτος το κράτος των Σκοπίων, με το όνομα Μακεδονία. Και το έκαμε αυτό, για να λιγοστέψουν οι Σέρβοι στα υπόλοιπα ομόσπονδα κράτη της Γιουγκοσλαβίας και να αυξηθούν στο κράτος των Σκοπίων με την μετακίνηση αρκετών Σέρβων σ' αυτό, στο οποίο υπερίσχυαν οι Βουλγαρόφωνοι, αλλά προπάντων για να προσαρτήσει ολόκληρη τη Μακεδονία στη Γιουγκοσλαβία. Για τους λόγους αυτούς λοιπόν ίδρυσε στις 2-8-1944 ένα νέο Ομόσπονδο κρατίδιο στη Γιουγκοσλαβία, στο οποίο έδωσε το όνομα «Μακεδονία» για την εξυπηρέτηση των επεκτατικών σχεδίων του σε βάρος της Ελλάδας και της Βουλγαρίας. Δυστυχώς στην ίδρυσή του συνέβαλε και πολιτικά και ιδεολογικά και το ΚΚΕ. Ήδη όμως στα 1934 και ο Στάλιν είχε βαφτίσει αυθαίρετα όλους τους λαούς της Μακεδονίας ως χωριστή εθνότητα με την ονομασία «μμακεδονική εθνότητα». Αλλά και νωρίτερα στα 1924, όπως προαναφέραμε, και η Γ' Κομμουνιστική Διεθνής είχε κάνει το ίδιο για όλους τους λαούς της Μακεδονίας.

Αλλά και οι Βούλγαροι δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Κατά την περίοδο της Κατοχής (1941-1944) με τη βοήθεια των Συμμάχων τους Γερμανών επιδίωξαν να ιδρύσουν στη Βαλκανική ένα ανεξάρτητο μακεδονικά κράτος με πρωτεύουσα τη Θεσσαλονίκη με αρχηγό το Βούλγαρο Ιβάν Μιχαήλοφ, με σκοπό να το ενσωματώσουν αργότερα στη Βουλγαρία. Τότε εκδηλώθηκαν παλλαϊκές απεργίες σε ολόκληρη την ελληνική Μακεδονία, τη Θεσσαλία και την Αθήνα. Οι Βούλγαροι, για να πετύχουν το σκοπό τους, έστειλαν στη Μακεδονία υπό την αιγίδα των Γερμανών και των Ιταλών αξιωματικούς Βουλγάρους με επικεφαλής το Βούλγαρο λοχαγό Άντον Κάλτσεφ, που γεννήθηκε στα Σπήλαια της Καστοριάς από Βούλγαρους γονείς, οι οποίοι κατάγονταν από το Πόλτσε της βόρειας Βουλγαρίας. Αυτός προσπάθησε να εξαγοράσει τους Έλληνες με το δέλεαρ της διανομής κουπονιών τροφίμων, γιατί υπέφερε τότε η Ελλάδα από τη μεγάλη πείνα. Στην επιτυχία των βουλγαρικών σχεδίων βοήθησε, όπως αναφέραμε και παραπάνω, και η δικτατορία του Μεταξά με την αποτυχημένη μέθοδο του βίαιου εξελληνισμού των Σλαβόφωνων, εξορίζοντάς τους στα νησιά και την Πελοπόννησο, Δυστυχώς ο Ζαχαριάδης και το ΚΚΕ κατά το 1946-1949 συνέχισαν τον εγκληματικό εμφύλιο πόλεμο, αν και ο ίδιος ο Στάλιν ζήτησε ήδη το 1948 να τον σταματήσει το ΚΚΕ.

Παράλληλα και οι Βούλγαροι συνέχιζαν τα επεκτατικά τους σχέδια σε βάρος της Ελλάδας. Έτσι, τον Ιούνιο του 1944 ο Ιβάν Μιχαήλοφ με τα ΕΣ-ΕΣ των Γερμανών, οι οποίοι υποστήριζαν την ίδρυση αυτόνομης Μακεδονίας, οργάνωσαν την 3^η Μακεδονική Ταξιαρχία με 2 τάγματα από 250 Σλαβόφωνους το καθένα με έδρα την Έδεσσα. Αυτούς τους στρατολόγησαν από τους νομούς Φλώρινας, Καστοριάς και Πέλλας, που είχαν τους περισσότερους Σλαβόφωνους, και ανέλαβαν τη διοίκησή τους οι Βούλγαροι αξιωματικοί Κάλτσεφ και Ντίμτσεφ. Αυτά μετακινηθήκαν στη Φλώρινα, όπου διαλύθηκαν, αλλά οι επικεφαλής τους με 200 στελέχη τους κατέφυγαν στα Σκόπια. Γενικά οι Σλαβομακεδόνες πρόσφυγες από την Ελλάδα, στα τέλη του 1946 ανέρχονταν σε 14.000. Από αυτούς οι περισσότεροι εγκαταστά-

θηκαν στη Βουλγαρία, στο κράτος των Σκοπίων και στο στρατόπεδο του Μπούλκες κοντά στο Βελιγράδι. Εκεί, νωρίτερα στα τέλη Σεπτεμβρίου 1945 υπήρχαν 4.300 πρόσφυγες από την Ελλάδα, από τους οποίους μόνο οι 300 ήταν Σλαβόφωνοι. Συνολικά στις αρχές του 1975 βρισκόνταν στις ανατολικές χώρες εκτός από τη Γιουγκοσλαβία 56.200 πολιτικοί πρόσφυγες.

Ας δούμε τι έλεγε και ο ίδιος ο Τίτο στις 11-10-1945, στο στάδιο των Σκοπίων: «Υπάρχουν αδέρφια μας στη Μακεδονία του Αιγαίου, των οποίων η τύχη δε μας είναι αδιάφορη. Εύχομαι μια μέρα να ενωθούν στην Κοινότητά τους τη “Μακεδονία”.» Ήδη όμως από νωρίτερα το Δεκέμβριο του 1944 κατά την περίοδο των γνωστών Δεκεμβριανών στην Ελλάδα ο Τίτο με τον κατοπινό του στρατηγό Μπουκμάνοβιτς, το γνωστό ως Τέμπο, ετοιμάζαν δύο Γιουγκοσλαβικές Μεραρχίες και τα τμήματα του Σλαβόφωνου Γκότσε, για να καταλάβουν την Ελληνική Μακεδονία μαζί με τη Θεσσαλονίκη. Αλλά και οι Βούλγαροι έκαναν τα ίδια με τον Τίτο. Κατά την Πρωτομαγιά του 1947 ο Γενικός Γραμματέας της Βουλγαρίας Νίνκο Στεφάνοφ τόνισε σε ομιλία του: «Θα ενώσουμε τη Νότια Βουλγαρία με το Αιγαίο».

Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία, που αποκαλύπτονται από την έρευνα των νέων αρχειακών πηγών της Γιουγκοσλαβίας και της Βουλγαρίας, τα οποία επί δεκαετίες παρέμειναν απροσπέλαστα, ο περιβόητος Τίτο, που του έγινε και μεγαλειώδης υποδοχή στα 1954 στη Θεσσαλονίκη, ουδέποτε εγκατέλειψε το όνειρό του, που το υποστήριζε σε κάθε ευκαιρία κατά την επαφή του με εκπροσώπους του ΚΚΕ, να προσαρτήσει την Ελληνική Μακεδονία με τη Θεσσαλονίκη στη Γιουγκοσλαβία. Στην επιθυμία του αυτή τον συμπαραστάθηκε και το ΚΚΕ, το οποίο με την 5^η Ολομέλειά του, που πραγματοποιήθηκε στις 30 και 31 Ιανουαρίου του 1949, αναγνώρισε την αυτοδιάθεση της Ελληνικής Μακεδονίας. Και το έκαμε αυτό, για να περιορίσει τις λιποταξίες των Σλαβόφωνων ανταρτών από τις τάξεις των Ελλήνων ανταρτών (ΔΣΕ) και την καταφυγή τους στη Γιουγκοσλαβία.

Ας δούμε τώρα τι έκαναν οι Γερμανοί τον Απρίλιο του 1941, όταν κατέλαβαν τη Βαλκανική. Επέτρεψαν στους συμμάχους τους Βουλγάρους να καταλάβουν μαζί με την Ανατολική Μακεδονία και τη Δυτική Θράκη και τα Σκόπια της Γιουγκοσλαβίας. Παρ’ όλο όμως, που στην αρχή έγινε δεκτός ο βουλγαρικός στρατός από τους Σκοπιανούς ως απελευθερωτικός, γρήγορα αυτοί άλλαξαν τις φιλοβουλγαρικές τους διαθέσεις για τους εξής λόγους: α) Απογοητεύτηκαν από τη βουλγαρική διοίκηση, γιατί αυτή δεν μπόρεσε να προσαρτήσει στη Βουλγαρία ολόκληρη την Ελληνική Μακεδονία, και β) γιατί διέκριναν την ήττα της Γερμανίας και της Βουλγαρίας. Γι’ αυτό και οι Σκοπιανοί στα 1944 ασπάστηκαν την άποψη του Κ.Κ. της Γιουγκοσλαβίας, που αναγνώρισε με τον Τίτο τους Σλαβομακεδόνες των Σκοπίων ως ανεξάρτητο έθνος με το όνομα Μακεδόνες και μάλιστα ως ισότιμο με τα άλλα έθνη της Γιουγκοσλαβίας. Τότε όμως όσοι Σκοπιανοί είχαν υπηρετήσει στις βουλγαρικές Αρχές Κατοχής καταδικάστηκαν σε θάνατο ή φυλακίστηκαν ή εξορίστηκαν ή υπέπεσαν σε δυσμένεια.

Το μεγάλο όμως ερώτημα είναι το εξής: Τι θα γίνει η σλαβομακεδονική εθνότητα των Σκοπίων; Θα εξαφανιστεί ή θα διαλυθεί και θα προσαρτηθεί από τη Βουλγαρία; Ίσως ο αλβανικός μεγαλοϊδεατικός παράγοντας αποβεί καταλυτικός στο μέλλον. Όσο για το χαρακτηρισμό των σλαβόφωνων της Ελλάδας αυτοί κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 19^{ου} αιώνα και τις πρώτες δεκαετίες του 20^{ου} ονομάζονταν βουλγαρόφωνοι και διακρίνονταν ως προς τα εθνικά τους φρονήματα σε καθαρά ελληνόφρονες, σε κρυφά βουλγαρόφρονες και σε φανερά βουλγαρόφρονες. Πάντως ο απλός ελληνικός λαός ως τα μέσα περίπου του περασμένου αιώνα (1960) ονόμαζε τη γλώσσα τους βουλγαρική και αυτούς βουλγαρόφρονους.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΑΒΑΝΤΑΔΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

ΚΑΙ ΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΑΝΩΝ

Δυστυχώς ορισμένοι ξένοι είτε, γιατί δεν είναι καλά ενημερωμένοι και αγνοούν την αλήθεια, είτε από υστεροβουλία υιοθετούν τα σκοπιανά φληναφήματα, ότι τάχα οι Έλληνες καταπιέζουν τους Σλαβόφωνους στην ελληνική Μακεδονία. Και για απόδειξη της άγνοιας ή της υστεροβουλίας τους αναφέρω τι έγραφαν οι «Κυριακάτικοι Τάιμς» του Λονδίνου στα 1992: «ο Αλέξανδρος ήταν μεγάλος Έλληνας, αλλά οι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες και η μάνα του Αλεξάνδρου, η Ολυμπιάδα, ήταν Ηπειρώτισσα, δηλαδή Αλβανίδα». Αλλά και οι Σκοπιανοί στηριζόμενοι στο χαρακτηρισμό του Φιλίππου από το Δημοσθένη ως βαρβάρου, υποστηρίζουν ότι οι υπήκοοί του ήταν αμόρφωτοι, απαίδευτοι και απολίτιστοι. Αγνοούν όμως ότι οι βασιλιάδες τους καλούσαν από την Νότια Ελλάδα ποιητές, καλλιτέχνες και άλλους, όπως τον Πίνδαρο, τον Ηρόδοτο, τον Ισοκράτη, τον Αγάθωνα, το Σπεύσιππο, τον Ιπποκράτη, το Ζεύξη και τον Ευριπίδη, που έγραψε στην αυλή τους τις τραγωδίες του «Αρχέλαος» και «Βάκχες».

Δυστυχώς αυτός που έγραψε τα παραπάνω στους «Τάιμς» αγνοεί ότι έγραψε στην ίδια εφημερίδα στις 30 - 9 - 1903 ο μεγάλος Άγγλος αρχαιολόγος Αρθούρος Έβανς: «Οργώνοντας από άκρη σε άκρη τη Μακεδονία οριζοντίως και καθέτως, δε συνάντησα ποτέ ξεχωριστό λαό με το όνομα Μακεδόνες παρά μόνο Έλληνες, Βουλγάρους κλπ.». Τι έχουν να πουν σήμερα οι υποστηρικτές των Σκοπιανών για τις πάνω από 5.000 επιγραφές, που βρέθηκαν κατά τις ανασκαφές στη Μακεδονία και είναι όλες ελληνικές και καμιά σλαβική σκοπιανή; Αλλά και τα τοπωνύμια: Φίλιππος, Μακεδονία, Θεσσαλονίκη, Βέροια, Πέλλα κ.ά. εξακολουθούν να έχουν την ίδια σημασία. Επίσης και τα ονόματα των Μακεδόνων είναι καθαρά ελληνικά: Αλέξανδρος, Αμύντας, Περδίκκας, Ορέστης, Παρμενίων, Ευριδίκη, Ευρώπη, Ευρυνόη, Φίλα κ.τ.λ.

Τα Σκόπια δεν δικαιούνται να χρησιμοποιούν το όνομα Μακεδονία: α) γιατί γεωγραφικά λίγα μόνο χιλιόμετρα της επικράτειάς τους ανήκουν στην αρχαία Μακεδονία (Ακαδημία Αθηνών προς τη Διεθνή Επιστημονική Κοινότητα), β) γιατί εθνολογικά είναι απόγονοι των Σλάβων, που έφτασαν στη σημερινή περιοχή τους 1.000 χρόνια αργότερα από το Μ. Αλέξανδρο (ομολογία του Γκλιγκόροφ 1992), και γ) γιατί η γλώσσα τους, η αποκαλούμενη από αυτούς «μακεδονική», δεν είναι ελληνική αλλά ένα μεταπλασμένο βουλγαρικό γλωσσικό ιδίωμα. Τα δήθεν «μακεδονικά» τους, δηλαδή η εθνική γλώσσα τους, είναι μια τεράστια παραποίηση της αλήθειας.

(Απόσπασμα από το βιβλίο του **Δρ. Φιλολογίας Βασ. Κ. Αναστασιάδη «Το Μακεδονικό ζήτημα στην ιστορική του διαδρομή από την αρχαιότητα ως σήμερα», Β' έκδοση, Γρεβενά 2009.**